

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Αθήνα, 22 Μαρτίου 2010

Δήλωση του Προέδρου της ΚΕΕΕ, Γ. Κασσιμάτη, για το κυοφορούμενο φορολογικό νομοσχέδιο

Δυστυχώς οι φόβοι που είχαμε εκφράσει κατά το άμεσο παρελθόν, ακούγοντας τις κυβερνητικές εξαγγελίες για το κυοφορούμενο φορολογικό νομοσχέδιο επαληθεύτηκαν. Το σχέδιο νόμου που τελικά δόθηκε στη δημοσιότητα είναι ένα πολύπλοκο κείμενο, που κρύβει πολλές παγίδες και μάλλον θα δημιουργήσει πολύ περισσότερα προβλήματα από όσα υποτίθεται ότι αποσκοπεί να λύσει. Παράλληλα είναι διάχυτη η αίσθηση ότι πρόκειται για ένα σχέδιο νόμου αμιγώς εισπρακτικού χαρακτήρα, το οποίο όχι απλώς δεν προσθέτει στην αναπτυξιακή δυναμική της ελληνικής οικονομίας και αγοράς αλλά αντίθετα πλήττει και τα λίγα στοιχεία ανάπτυξης που είχαν μείνει ενεργά μετά από ένα εξάμηνο κυβερνητικής απραξίας στο πεδίο της ανάπτυξης.

Η εξαντλητική ανάλυση των διατάξεων του σχεδίου νόμου έχει αναδείξει πολλά σημεία τα οποία αποδεικνύουν είτε άγνοια της οικονομικής πραγματικότητας είτε προχειρότητα στο κυβερνητικό σχεδιασμό περί φορολογίας, ο οποίος έχει καταληφθεί από άγχος συλλογής εσόδων αδιαφορώντας εάν τελικά θα υπάρξει πράγματι η δυνατότητα συλλογής αυτών των προϋπολογιζομένων εσόδων.

Ενδεικτικά επισημαίνεται ότι προβλέπει το σχέδιο νόμου τη φορολογία των διανεμομένων κερδών (μερισμάτων) τα οποία θα αθροίζονται με τα λοιπά εισοδήματα και φορολογούνται με την νέα φορολογική κλίμακα, χωρίς να προβλέπεται η αφαίρεση του παρακρατουμένου στην πηγή φόρου, δηλαδή θα υπάρξει υπερφορολόγηση (έως και διπλή φορολόγηση) νομίμων και δηλωμένων κερδών.

Επίσης επιβάλλεται φόρος υπεραξίας 15% στα βραχυπρόθεσμα κέρδη από μετοχές, καταδικάζοντας έτσι τις ελπίδες κάθε επιχείρησης που ήλπιζε να αντλήσει επενδυτικό κεφάλαιο από τις αγορές χρήματος, και αποθαρρύνοντας κάθε επενδυτική διάθεση και τη συνακόλουθη αναπτυξιακή δυναμική.

Ως προς το εισόδημα, η «πολυκύμαντη» μέχρι σήμερα πορεία του συνδυασμού του μέτρου του αφορολογήτου ορίου και της συλλογής αποδείξεων αποτυπώνεται σε ένα σύνθετο ρυθμιστικό πλαίσιο, η εφαρμογή του οποίου σίγουρα θα δημιουργήσει προβλήματα. Επίσης η μείωση των δαπανών που εκπίπτουν από το φορολογητέο εισόδημα, αποτελεί ένα ακόμη πλήγμα στην οικονομική δραστηριότητα και την αγοραστική δύναμη των καταναλωτών.

Ειδικά για την ακίνητη περιουσία, όπως έχει επισημανθεί και από φορείς της αγοράς ακινήτων, ο υψηλότετος Φόρος Μεγάλης Ακίνητης Περιουσίας που καθιερώνεται

(είναι πρωτοφανές να θεωρείται μεγάλη ακίνητη περιουσία αυτή που υπερβαίνει τις 400.000 ευρώ), σε συνδυασμό με την περικοπή του αφορολογήτου ορίου για την απόκτηση πρώτης κατοικίας, και τη μείωση των εκπτώσεων των φόρων τόσο ως προς τα ποσά των στεγαστικών δανείων όσο και ως προς τους τόκους των δανείων αυτών, εκτιμάται ότι θα αποτελειώσουν την ήδη χειμαζόμενη οικοδομική δραστηριότητα και τα μέτρα της μείωσης του φόρου μεταβίβασης παλαιών ακινήτων και η κατάργηση του τέλους των σχετικών συναλλαγών και του φόρου υπεραξίας των ακινήτων αυτών, μόνο ως «ασπιρίνες» μπορούν να θεωρηθούν, η αποτελεσματικότητα των οποίων εκτιμάται ως μηδαμινή.

Επιπλέον, τα νέα τεκμήρια διαβίωσης που καθιερώνονται, τόσο σε επίπεδο κλιμάκωσης, όσο και σε επίπεδο αντικειμένου, τα οποία αφορούν την πρώτη κατοικία του φορολογουμένου, θα επιβαρύνουν σημαντικά μεγάλες κατηγορίες πληθυσμού. Επιπλέον ορισμένα άλλα νέα τεκμήρια, όπως το τεκμήριο για τα δίδακτρα των ιδιωτικών σχολείων, θα πλήξουν καίρια τις επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στους οικείους κλάδους. Ειδικά για τα δίδακτρα, η επιβολή τεκμηρίου κρίνεται άδικη καθώς δημιουργεί ένα επιπλέον βάρος σε όλους όσους εμπιστεύονται την ιδιωτική εκπαίδευση (και οι οποίοι ήδη δεν απολαμβάνουν τις κοινωνικές παροχές που συνεπάγεται η δημόσια εκπαίδευση όπως π.χ. δωρεάν παροχή βιβλίων, μειωμένο κόστος μετακίνησης) και θα επηρεάσει την επιλογή τους για δημόσιο ή ιδιωτικό φορέα εκπαίδευσης.

Η άκριτη και χωρίς προπαρασκευή επιβολή χρήσης βιβλίων και στοιχείων σε πολλές κατηγορίες επαγγελματιών και η συνακόλουθη επέκταση του καθεστώτος του ΦΠΑ σε αυτούς, θα έχει ως συνέπεια την αύξηση του λειτουργικού κόστους των επιχειρήσεων αυτών, μια αύξηση που παρά τις όποιες προσπάθειες του επιχειρηματικού κόσμου, δεν είναι δυνατόν να απορροφηθεί στο σύνολο της και θα επιβαρύνει την τελική τιμή των προϊόντων και υπηρεσιών, πλήττοντας έτσι τον καταναλωτή. Διερωτάται δε κανείς τι απέγινε η κυβερνητική δέσμευση περί κατάργησης του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων για τη διευκόλυνση της επιχειρηματικότητας.

Το αίσθημα «κοινωνικής ευαισθησίας και δικαιοσύνης» που διακρίνει τα μέτρα της κυβέρνησης «κορυφώνεται» με την κλιμακωτή αύξηση της φορολογίας επί αποζημιώσεων των εργαζομένων που απολύονται. Με δεδομένη την πρόβλεψη των αρμοδίων κυβερνητικών παραγόντων για αύξηση της ανεργίας σε μεγέθη άνω του 1.000.000 ατόμων, προφανώς η εισπρακτική λογική που έχει επικρατήσει, ώθησε τη νομοθετική πρωτοβουλία της κυβέρνησης να διεκδικήσει μεγαλύτερο μερίδιο από την αποζημίωση των απολυομένων που θα έχουν να αντιμετωπίσουν τη μαστίγα της ανεργίας.

Και στον αντίποδα όλων αυτών των εισπρακτικών μέτρων, η αναπτυξιακή πολιτική της κυβέρνησης αναζητείται μέσω διαρροών, αποσπασματικών δηλώσεων και γενικόλογων ευχολογίων, για μια οικονομία που δοκιμάζεται και της οποίας οι προοπτικές γίνονται ολοένα και πιο δυσοίωνες.